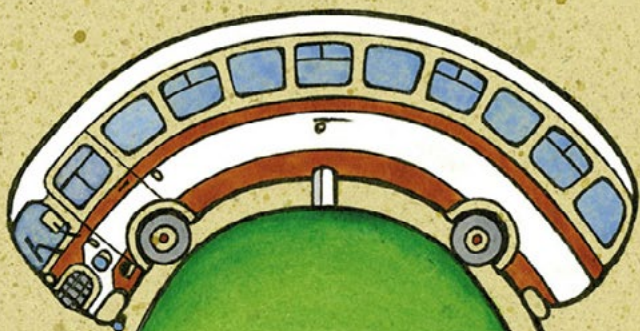

PRODLOUŽENÁ
JÍZDA.

VÁCLAV KOPTA

motto

Prodloužená jízda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Václav Kopta

Prodloužená jízda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

motto

VÁCLAV KOPTA

PRODLOUŽENÁ
JÍZDA

Praha 2019

PRODLOUŽENÁ
JÍZDA.

VÁCLAV KOPTA

Obsah

Pár slov úvodem	9
Hovnocuc	11
Poslední, prodloužená, sportovní jízda strýce Petra	15
Pavle, kde je ten háček?	27
Mrazivé vzpomínky na Tetu Vydru	33
Lež má krátké nohy	43
Tunel přátelství	51
Buřtguláš	55
Ráno jsem trochu kašlal, pane doktore	60
Sama doma	68
Děti	73
Vašku, mávají ti!	81
Top Gýr	85
Jihočeská romance	91
PRAHA, BERLÍN, RUJÁNA – a rychle zpět!	97
Nahoře mě nechtěj	110
Znáte ho někdo?	117
Pár slov závěrem	123

Mé rodině

Vzpomínky nás provázejí celým životem, zhmotňují naši minulost a zároveň představují jedinečné duševní vlastnictví. Bývají různé i hrůzné, hravé i dravé a – málo platné – často též matné či špatné. Někdy nás dokáží rozveselit, pobavit i namíchnout, jindy nám navodí tesklivou náladu, donutí k zamyšlení a nezřídka nám též proženou po zádech opravdový mráz.

Co však mají všechny společného, je jejich více či méně snadná přenositelnost slovem i perem, díky čemuž má čtenář či posluchač možnost nahlédnout do autorova nitra – a nijak při tom nezáleží na míře, do jaké jsou věrným otiskem skutečné minulosti a do jaké přikrášleny zručně připravenou směsí koření a přísad, popřípadě nastaveny vybraným krejčovským sádlem. Zásadním tvůrčím parametrem je totiž jejich lehkost, esprit, jímž dokáží svého čtenáře upoutat a současně rozpálit, přenést ho do středu dění a učinit ho tak přímým účastníkem. Dějový tok dobře vystavěné povídky se rozvine hned prvními slovy, aby vzápětí nabyly síly schopné strhnout sebou každého čtenáře, který se mu postaví do cesty.

A zrovna takovou sbírku povídek, psaných lehkým perem a skotačivým jazykem, třímáte právě v rukou. Předivo jejích příběhů je omamné jako dobře vyzrálé víno s tóny něhy i zdravého patosu, s přívlastkem „výběr ze vzpomínek“, zkrátka takové, k němuž přitiskneš svůj ret a neodtrhneš více. Měl jsem to štěstí, že jsem některé z raných příběhů, které se za časů našeho dětství odehrály na pražské Hanspaulce a v Libochovicích, prožil společně s autorem, a tak mohu s opravdovou radostí konstatovat, že jsou nejen umně utkané, ale i autentické tak, jak je tehdy psal sám život. A proto jsem přesvědčen, že se vám jejich poselství stane zdrojem bezuzdného pobavení a radosti.

Vítek Malinovský aka Teta Vydra
V Libochovicích, únor 2018

Pár slov úvodem

Čas letí jako bláznivý, já nechytím ho ani vy..., napsal v jednom ze svých písňových textů můj otec Pavel Kopta. V době, kdy tenhle hit v podání Karla Gotta zněl z rádií a gramofonů i několikrát denně, mně bylo krásných dvacet a naivně se mi zdálo, že lidský život je téměř nekonečný a smrti netřeba se obávat. Už tři roky nato, po nečekaném a předčasném otcově skonu, jsem začínal chápat, že je to s tou délkou našich životů (ostatně jako se vším) dost relativní. Dnes, když píšu tyto řádky a už začalo odpočítávání měsíců, kdy je mi ještě dopřáno psát v údají o svém věku na konci -cet a nikoli -sát, je mi jasné, že čas je prevít a jedna z mála možností, jak mu vyrazit zbraň z ruky, je otočit se, nadechnout a zpříma se podívat svým vzpomínkám do očí.

Udělejte to jako já a budete překvapeni, kolik detailů a zdánlivě zbytečných maličkostí vám začne naskakovat na plátně vašich vzpomínek. Říkává se, že ten, kdo zapomene svou minulost, je odsouzen prožívat ji znovu, a já dodávám: Proč ne? Jedinečnost lidské paměti spočívá ve schopnosti selekce, a tak se mi při vzpomín-

ce na sedmdesátá léta nevybaví Gustáv Husák a Lidové milice, ale vůně kávy v naší kuchyni v Libochovicích, bujarý smích mých rodičů a jejich přátel či některá z veselých historek naší rodiny, které si můžeme díky následujícím řádkům společně připomenout.

Hovnocuc

Bylo mi tak osm let a trávil jsem celé letní prázdniny, tak jako všechny předchozí, na chalupě v Libochovicích. Městečko ospale oddychovalo v čase odpoledního klidu a já kroužil jeho rozpálenými uličkami na zářivě červeném kole, které mi ze starších dílů sestavil můj bratr. Vzpomínám na krásnou odrazku, která se pohupovala na dlouhém drátu a vzbuzovala pozornost a závist kolemjdoucích. Jezdil jsem dokola stejnou trasu, protože jsem si představoval, že pracuju jako řidič Dopravního podniku města Libochovic a zrovna mám „odpolední“. Jedna ze zastávek byla ve dvoře hotelu Černý Orel. Profrčel jsem průjezdem, obkroužil dvůr a zabrzdil na zastávce. V duchu jsem si představoval, jak cestující vystupují a nastupují do fiktivního přívěsu za mým kolem, když vtom se kousek ode mě ozval mužský hlas: „Chlapečku, jdi kousek dál!“ Byl jsem ve věku, kdy zvědavost vítězí nad obavami z nebezpečí, a tak jsem reagoval tím, že jsem se i se svým novotou zářícím bicyklem posunul pouze o pár centimetrů od původního stanoviště. Jen kousek ode mě se rozeřval motor traktoru, k němuž byla připojena nevzhledná

zapáchající cisterna, pro kterou naše krásná mateřština vykouzlila poněkud jadrný, ale velmi přiléhavý výraz: hovnocuc. Odporná tlustá hadice, připomínající hnijící ocas prehistorického ještěra, byla připojena z jedné strany k oné cisterně a její druhý konec byl zanořen v otevřeném jícnu jímky, které místní familiárně říkají *misgrubna*, ale pro lepší pochopení jí říkejme žumpa. Zcela zaplněná žumpa! Člověk ani nemusí být odborník na veřejné stravování a nemusí mít znalosti okresního hygienika, aby si při troše fantazie uměl představit, co takový tříhvězdičkový hotel v průběhu několika letních měsíců „vyprodukuje“ a čím onu temnou jímku zaplní. Nic pěkného to není, naopak, je tam mnoho ošklivého!

Až potud se vše odehrávalo v poklidu letní idyly, trochu narušené rutinní prací obsluhy oné fekální soupravy a hlukem běžícího agregátu.

Od chvíle, kterou vám za okamžik popíšu, už vím, jak nepatrný zlomek sekundy stačí k tomu, aby se člověku od základu změnil život.

Řev motoru zesílil, z čehož jsem i já poznal, že odsávání začalo. Hadice sebou začala trhat jak útočící krokodýl a mnou projela snad poprvé v životě vlna adrenalinu a vzrušení z neznámé podívané. Hadice sebou škubala čím dál víc a zvukový doprovod upozornil obsluhu toho pekelného stroje na to, že něco není v pořádku. V jednom z ohybů se objevil zvětšující se nádor, pulzující v rytmu čerpadla, které se marně snažilo onu ucpávku odsát. Vzniklo něco, co by kožní

specialista zřejmě nazval furunklem a jistě by navrhnul jeho odstranění. V tomto případě si hadice pomohla sama a narůstající tlak uvolnila nejjednodušším způsobem: Explozí! Až do tohoto okamžiku pro mě svět voněl létem, květinami v oknech i blízké zámecké zahradě, to vše doprovázel tichý cinkot püllitrů z blízkého výčepu a hrabalovsky veselý smích hotelových hostů. Myslím, že až do tohoto okamžiku jsem na oplátku světu voněl i já. Čistotou zářící městské dítě, vyzbrojené pouze červenými trenýrkami a cvičkami s tím pro chlapce hanebným jménem jarmilky. Tak málo jsem měl, a i o to jsem měl vzápětí přijít. Výbuch, kterým logicky vyvrcholilo ucpání sací hadice, rozmetl do širokého okolí vše, čím byla hadice v osudnou chvíli napěchována takřkajíc k prasknutí. Velkým štěstím byl fakt, že pevné součásti, kusy kovu a okruží mne minuly. Zbytek nikoli. Metamorfóza blondátého anděla v apokalyptického vyslance pekel proběhla okamžitě. Pod nánosem všeho, co hotelová žumpa ukrývala, jsem zmizel nejen já, ale i to krásné červené kolo. Nezbylo nic, ani trenýrky, ani jarmilky. NIC!

Na to, co následovalo, vzpomínám jen v útržcích. Zmatené hlasy obsluhy, křik pávů ze zámecké zahrady a zběsilý tlukot mého srdce. Pak už to šlo rychle. V šoku jsem necítil ani bolest, ani příšerný odér, který jsem celou svou novou identitou vyzařoval, sedl jsem na to, co dříve bylo sedlem mého kola, a vyrazil na nejmzatenější cestu svého života. Za plného provozu a údivu všech obyvatel Libochovic jsem několikrát